

Släktföreningen Bågenholm-Håbolssläkten

1995 - 96

GÄSERUDSSTUGAN

GÖSTA KARLSSON TILL MINNE.

Gösta Karlsson avled den 22 juli 1995, vid en ålder av 92 år. Han var äldste son till Peter och Tora Karlsson i Vagne. Peter Karlsson var en av föreningens initiativtagare och fram till sin död dess vice ordförande. Sonen Gösta var med från föreningens start 1948 som dess revisor. Mellan åren 1960 och 1974 var Gösta kassaförvaltare och sekreterare och var sedan styrelseledamot till 1984. År 1961 började föreningen utge en årskrift under redaktörskap av Gösta Karlsson. I denna kom ganska många av släktgårdarna att bli beskrivna under ett antal år. Gösta har under sin tid lagt ner mycket och värdefullt arbete för föreningen.

Han var alltid mycket intresserad av föreningen, slakten och hembygden. Från Vagne har kommit många gåvor till Håbols Hembygdsförening. Bl. a. den vagga som Gösta låg i som liten. Den står nu i Gäserudstugan.

GÄSERUDSTUGANS REPARATION.

Under en treårsperiod har Gäserudstugan genomgått ett restaureringsprogram. Under 1994 genomfördes den första etappen, en nödvändig omläggning av tak, byte av vindskivor, reparation av mur samt vissa invändiga arbeten. Takomläggningen fullföljdes under 1995. Fönster har renoverats och vissa gjorts nya. Farstun och övre kammare upprustades. Under 1996 har fönsterrenovering fortsatt och nya hängrännor av trä har satts upp på baksidan. Golven i kammare och finrum har justerats och lagts om.

Att räkna upp vilka arbeten som utförts säger bara en del. Man får ha i åtanke att det är gammal byggnadsteknik som hanteras och skall återställas. Invändiga arbeten har t.ex. inneburit att gammaldags lerklining gjorts som ersättning för den gamla. Kliningen har sedan målats med limfärg. Nya hängrännor innebär urholkat trä som impregnerats med tjära.

Arbetena har utförts av en lokal snickare, Carl-Erik Eriksson, som har kunskap om och känsla för gamla hus och byggnadstekniker. Eftersom stugan är byggnadsminneförklarad har ägaren Håbols Hembygdsförening fått samverka med länsantikvarien och länsmuséet för att få åtgärderna godkända. Länsstyrelsen är också huvudfinansiär och kan ge bidrag till arbete på byggnaden, dock inte till vård av samlingarna. Länsmuséets intresse visade sig också då man förlade en temadag om byggnadsreparationer av gamla hus till Gäserud i september 1995. Föreningen Bågenholm-Håbolsslakten har sammanlagt bidragit med 20.000:- till reparationerna. Styrelsen har beviljat 2 st bidrag om 10.000:- åren 1994 och 1996.

Under 1995 har via ALU-arbete samlingarna inventerats och katalogiserats. Tre montrar har tillverkats för att kunna samla, lagra och visa föremål.

Genom företagna åtgärder har stugan och samlingarna fått välbehövlig upprustning för att vara i skick och inte förfaras. Atmosfären upplevs som uppfräschad och ger ett trivsamt intryck. Stugan är sommartid öppen för visningar mellan kl 11 och 17 alla dagar utom måndag.

Olof Bågenholm

BEGIVENHETER I SOMMAR.

- Friluftsgudstjänst vid Gäserudsstugan: Söndag den 7/7 kl 15.00.
- Countrygala i Dals-Ed Söndag 14/7 kl 16.00.
- Nössemarksdagarna den 19, 20 och 21/7.
- Häradstinget i Ödskölt den 20/7 och 21/7.
- Hantverksdag Gammelgården, Bengtsfors den 21/7.
- Vecka på Dal, Baldersnäs den 24 - 28/7.

Här följer en artikel författad av Elisabeth Wiechel (tab. 373). Den kan väcka minnen till liv hos läsare i mogen ålder. Men framför allt ge dagens unga generation en stämningsbild över hur deras föräldrageneration hade det i unga år. En tid som fanns för inte så länge sedan.

Artikeln är tidigare publicerad i Svenska Dagbladet den 8 juli 1989 och återges med författarens tillstånd.

Där stod mormor vid grinden

Brorsan och jag hos mormor

*Slädfärd i Ed -
mamma med beundrare*

Så kom vi ned för den sista backen. Framför oss låg den vy som gav längtans ivriga puls: Dals-Eds vita kyrka och kyrkogården på en höjd vid ena sidan av vägen, den röda Sockenstugan med utsikt över sjön Lilla Lee på den andra. Vår lilla värld, vårt hjärtas Sörgården.

Vi var framme, hemma hos mormor och hon stod som alltid vid grinden och väntade frodig i en blommig bomullsklänning.

- Jag tänkte nog att Ni skulle komma nu, sa hon. Som om hon inte stått och väntat ett bra tag. Hon var aldrig lagd åt det sentimentala.

På köksbordet var det redan dukat med prinskorv och stekta ägg:

- Jag tänkte att det skulle smaka gott med lite mat nu. Ni är väl hungriga?

Samma trygga procedur varje år. Mormor var ändå inte helt främmande för förnyelse, ibland var köket ommålat. Barn är däremot konservativa och alltför stora ingrepp kan vara svåra att acceptera i början.

"Dalslänningen är oförbrukad, gladlynt, hjälpsam och gästfri", står det i en bok om Dalsland från 1953. Då var jag nio år och både oförbrukad och glad samt av födsel dalslänning på mördnesidan ända ner till dunkelt 1600-tal,

då gränsen mellan Sverige och Norge inte var utstakad.

Karaktäristiken kan därför vara riktig, även om det bör finnas mer att yxa till om "detta enkla torparfolk", exempelvis om den speciella dalslandshumorn och sinnet för det burleska i tillvaron.

Gästfriheten stod som sagt mormor för, distriktsbarnmorskan Astrid Stålborg. Sommar efter sommar fick vi nybakt bröd, manglade, spetsprydda lakan och kärlek. Jag var militärbarn och tvingades till ständiga uppbrott när familjens överhuvud vart annat år bytte regementsort. Ed blev därför med nödvändighet min fasta punkt i tillvaron.

Nu är nästan alla döda och begravda. När jag nu återvänder är det för att besöka kyrkogården och se till gravarna. Det finns inget tragiskt i det.

Mormor, blind av starren och invalidiserad av ledgångsreumatism, fick vid 80 års ålder ge upp tanken på eget hushåll. Hon spjärnade åtskilliga år mot udden, hon hade själv suttit i fattigvårdsnämnd och socialnämnd. Besöken blev kortare, när hon bodde på pensionärshemmet, men jag missade henne aldrig en enda sommar så länge hon levde; de gamla var ju våra rötter ned i 1800-talet.

Borde ha antecknat.

Hon höll en muntlig tradition levande ner till sina föräldrar och morföräldrar. Först när det var för sent förstod jag att jag borde ha antecknat. Trots att jag hört allt så många gånger, har det mesta försvunnit in i glömskan. Och vem vill förresten lyssna idag? Den nya generationen har nog med sitt.

Som den gången då jag skulle sy in ett par byxor på mormors trampsymaskin. Hon blev riktigt lömsk på mig; man arbetade inte på söndan.

- Är Du inte gotte å lia Dej tess i morm, tössonge. Därmed var den saken avgjord. Vad är det värt idag?

Nu har jag nästan bara söndagen över att sy på. Så litet av det dessa gamle lärde ut om hur man exempelvis skilde på folk och folk anses nödvändigt eller ens lämpligt.

"Sockenstugan"

Sockenstugan, som vi barn länge trodde hette sockerstugan, eftersom det alltid fanns så mycket socker i skafferiet, byggdes som skola 1876.

Den blev sedan epidemisjukhus och växlade funktion allt efter behoven; under kriget förläggning för ordonnanser och befäl samt arrestlokal, sedan åter skola och en tid kommunalhus. Nu är det församlingshem och "kyrklekis". Det är svårt att acceptera, men kaffet smakade bra.

Huset ligger vid vägen och köksfönstret blev därför vår video, där bygdens och obygdens folk pulserade förbi, till fots, på två- och trehjulingar, med häst och vagn, mera sällan med bil.

Vid korsvägen slog zigenarna läger. De fick stanna högst tre dygn på varje plats, sedan ingrep landsfiskalen. Nå, vi ungar var inte räddare än att nyfikenheten drog oss mot det färggranna foljet. Men man skojade med mig sedan och sa att jag var bortbyting.

Allt var farligt.

Värre rykte hade de som kallades "tatarna", hästkosmeder och kastrerare som ambulerade bland gårdarna. Varning utgick även för gårdsfarihandlare som kunde locka med grannlåt. Allt var på något sätt farligt. Nu tvingas barnen att titta på våldsvideo för att få behovet av skräck tillgodosett.

Var vi än befann oss fanns döden och kriget närvarande.

Carl XII marscherade fram och tillbaka över Ed med 30 000 man åren 1716 - 18 och byggde skansar. "Gör som jag, rasta i Ed", är sedan länge turistslogan. Nästa år blir marschen mot Fredrikstad vandringsled och brödrafolkens umbäranden bygdespel.

Under andra världskriget låg svenska trupper i beredskap och vid Eds station passerade de tyska transiteringstågen så tätt in på Turisthotellets knutar att matgästerna kunde ha skakat hand med de vinkande soldaterna. Där dansade befälet med ortens vackraste flickor och knöto hymens band. Jag vet, ty detta var mitt ursprung.

Gravar var något naturligt. Runt Sockenstugan fanns kullar av gamla järnåldersgravar vi lekte på. Och på andra sidan vägen låg den vackraste av kyrkogårdar högt uppe på en grusås.

Om och om igen berättade mormor om den gången då jag tog blommor från välskötta gravar och satte där det saknades. De vita marmorduvorna fick flytta till enklare gravstenar. Så skipar ett barn rättvisa. Det var säkerligen inte lätt att återställa ordningen. Episoden återberättades ofta och med värme, därför minns jag just detta.

Klockor klockan sju.

Kyrkan gav frid och fanns alltid på näthinnan och trumhinnan. Klockan sju varje morgon ringde, och ringer, de två kyrkklockorna in den nya dagen med ett väldigt ding-dång, ding-dång. Och sex rings kväll: Ding-dång, ding-dång.

Mormor gick ofta till kyrkogården, vilket är brukligt på landet, och skötte gravarna: mormorsmor och far hade en gemensam, mormors två ogifta mostrar låg i en annan. Nu ligger mormor och hennes syskon i en tredje.

När sinnet söker frid får även själen lugn; där ska man reda sig en grav. Då blir tanken på döden inte så mörk. Alla vi som under 60-talet ville strös som aska över haven, för vinden, när tiden var mogen, är vi nu offer för en ny trend. Känns det idag tryggare med jordfästning. Är det miljövänligare att återgå till myllan än att ingå i en luftförorening.

Sålunda filosoferande vandrar jag på kyrkogorden och läser gravstenarna. Så många livsöden som kan utläsas ur ett par rader, några namn och årtal; mor och dotter står det på flera små obetydliga stenar. Vem reste dem?

Försörjde sig själva.

Om undertryckta kvinnor hörde jag dock aldrig talas, förrän hemmafruarna började sin frigörelse på 60-talet. Mormor och hennes mostrar var lärarinnor och barnmorskor. Alla bodde i egna hus och försörjde sig själva, så bonndöttrar de var.

Men de tillhörde Håbolingar, Dalslands mest kända, och under en tid ökända, allmogesläkt. Den har en "urmoder", Katarina Bågenholm, vars historia finns nedtecknad i boken "Till tredje och fjärde led - En ättesägen från obygderna". Hon var stor och myndig, men hon ägde också "ett syndigt högmod", som kom att utlösa en prästs förbannelse över ätten i fyra led, då medlemmar inte fick vila i vigd jord.

Fri från skolminnen.

Ed. Har alla en sån plats eller är jag lyckligt lottad. Det var en hemby där jag aldrig gick i skola och laddades med trista skolminnen. Utan bodde hos världens snällaste mormor som jämt hade kakburken full, ifall det kom främrat. Och som tillät små barn att stjäla kakor i smyg, så länge det skedde med urskiljning och diplomati.

Allt kommer så plötsligt emot mig, minnena trängs i hjärnan och fladdrar ut på egen hand, de måste fångas med pennan innan de försvinner bakom en krök.

Ord, namn, historier, händelser dansar fram på blomsterängar, över smultrongläntan, upp i ett körsbärsträd, in i hallonsnåren, ut i blåbärs-skogen, över vetefält och nyslaget hö, upp i hölass, in i ladan, ut via lagårn, upp på mjölk-pallen, ner över vägen, förbi kyrkan och hem till mormor med en spann spenvarm mjölk i handen.

Så tar tankarna ny fart i andra riktningen, fram till torget, in på fiket, upp på cykeln, i en sväng runt sjön och så hem.

Alltid litet försenad för att inte verka för angelägen, men mormor hade akademisk kvart samt en kvart till att komma för sent på.

Första kyssen pressar sig på. Han hette Glass, kom från Trollhättan. Vi visste inget och jag kom hem med halsen full av märken. Försmädlig-heterna tryckte bakom tänderna på de vuxna, men det var överkomligt. I djup ensamhet beundrade jag kväll efter kväll min hals. Så var det gjort. Jag hade förverkligat mig själv ännu en bit.

När pulsarna började slå på oss töser sköts vi ur katapulterna från hemmet till Terrassen, kondiset med jukeboxen. Rock'n roll och samtal, som böljade i olika rytmer över bordens torftiga intag av en kopp kaffe, var livet på dagen. Radio Luxembourg, the station of the stars, var livet på natten, i skydd under täcket.

Frukost på sängen.

Sovmornarna blev allt längre, men hos mormor fanns inget sovförbud: Den som sover syndar inte. Och man ska sova mycket i sin ungdom, sa hon när hon serverade frukost på sängen och samspråkade.

Det Ed jag nu åker igenom på fem minuter med bil sänder inte längre ut några kodade signaler till mig. Jag minns vilka som en gång bodde i de hus som är gamla och slitna. Här har skett byggnation i etapper, som icke är av mig godkända. Det nya kommunalhuset med digital klocka på fasaden noterar jag med jämnmod för att inte komma ur stämningen.

Unga familjer kan ju inte heller tvingas sitta och hulka i röda stugor ute i buschen. De fordrar enplansvillor i mexitegel med egen plätt till trädgård och nära till dagis.

- Nu är det bråda tider, sa mormors far när han fick se ett flygplan.

Ja så brått att det efter 20 års kommunal kamp till och med finns ett systembolag i centrum sedan i julas. Det är Edsborna väl unt. Det har de förtjänat, så mycket som de har bränt hemma. Nu köper norrmännen både brännvin och oxfile i Sverige. Här är det billigare. Norrmännen fick länge bränna till husbehov. Och det behovet var stort.

"Talgoxar"

Det fanns tider då gränshandeln gällde livets nödort. Svensken för till Kornsjö och köpte margarin och mjöl. Norrmännen kom efter kriget till Ed, köpte socker och skor. För varje passagerare i svensk bil fick föraren köpa fem kilo margarin i Norge. Så man stuvade bilen full med Edsungar. Vi kallades "talgoxar" och fick vår lön i norsk "blocksjoklad".

Superiet var förstås även problem på den svenska sidan. Mormor såg mycket elände under den tiden det var hemförlossningar.

- Äktenskapet är för kvinnor ett enda långt slaveri, kunde hon mäsas entonigt.

- Göbbar, brukade tant Hilma svära med ett grovt skratt och stötte manhaftigt med käppen några gånger i golvet för att understryka vad hon menade.

Jo, göbbar fanns det gott om i Ed. Förgubbingen av kommunen har fortsatt, mer än var tionde av kommunens 5 400 invånare är över 75 år. Där finns material för folklivsforskare.

Själv blev jag åsyna vittne när gubbar kastade ut fru och barn på backen när de blivit fulla. Jag följde själv med en gång av bara farten, när jag inte hade haft vett att gå hem i tid. Men det var så faschinerande att studera hur handlingskraft och vansinne växte i samma skepnad hos en annars god man.

Originalen, de udda och marginaliserade gubbarna och gummorna, åtnjöt mitt reservationslösa barnaintresse. Satt man bara dyr dropp tyst när vuxna pratade fick man se och höra mycket.

Min favoritkompis var en gammal gumma som levde i sin egen föreställningsvärld. Hon antydde sina hemliga rum och de härbärgerade det utsägliga och osägbara. Man fick anstränga sig att förstå vad hon menade, men det var aldrig meningen att man skulle få veta. Hon talade i gåtor, gick med ord i cirklar kring jordkällare och

vindsrum där det fanns något ..... något häpnadsväckande och skrämmande.

Nu äntligen fick jag veta vad hon gömde, men pietetsskäl förbjuder mig att tala. Det hela var så tragiskt. Men hon var min Beckett långt före "I väntan på Godot".

Där gamla dalslänningar träffas berättas mycket historier, sanna i den bemärkelsen att de är egna upplevelser av något som faktiskt har hänt. Ju bättre skröna, desto sannare.

Man skrattade mycket i min barndom. Kvinnorna skrattade värst, på ett smittande sätt. En dag med mycket skratt var en lyckad dag.

Fanns det en karl med vid kaffet kom så småningom andra typer av historier fram, som t.ex. den om käringa, som skulle köpa höns, när gubben dött. Hon köper en höna och tretton tuppar. En höna och tretton tuppar? Jo, svarar gumman, jag vill inte att min höna ska lida såsom jag led. Hö hö.

Ed var den stora och flotta turistorten i början av seklet för Oslobor och Göteborgare. Man kunde stiga på ett tåg i Ed och gå av i Paris. Det kan man fortfarande. Men tre hotell har brunnit och de två som finns kvar kämpar för sin överlevnad. De gustavianska salongerna där kungar, kejsare och prinsar haft hov är blott fotografiska minnen.

På Turisthotellet, numera hotell Carl XII, luktar det inte längre fin damparfym i korridorerna. Nu hyr företag rum för sina arbetare och Edsborna lockas dit med pub, de som förr inte fick sätta sin fot där.

Bilresan till Ed tar idag sex timmar med rast. På 40 år har vägen blivit fem mil kortare från Stockholm. Man kör inte igenom utan förbi städerna. På 50-talet hade Dalsland de sämsta vägarna.

Skylden "Välkommen på Dal" följdes av en dunk, när bilen tog mark på grusvägen. Sedan var det tvättbräda och tjälskott och backar fram till målet. Nu smeker asfalten förbi sjöar och dalgångar. Det är vackert. Det är så innerligt vackert på Dal, ett Sverige i miniatyr.

Den som letar efter en vägskylt i Dalsland med "Stockholm" på letar dock förgäves. Så mycket obygd är det fortfarande att huvudstadsbor får köra vilse.

Nedan presenteras en räkning - årgång 1881 - från handlaren Emanuelsson, som hade affär i Vångsjö, till Olof Petter Bågenholm (Olle i Gäserud). Som framgår av räkningen handlades det inte mycket - men på räkning -. Det som inköptes var mestadels njutningsmedel och sådant som inte gården kunde producera.

1881

den

15

Räkning

från Henneskans ägare Olof Petter Bågenholm
 Emanuelsson & Johansson

	Januari	3	Am	Lada	Kromer	4	66
	"	21	"	1/2 Tokas	"	1	25
	"	26	"	betalt Arbetsblad	"	2	00
	"	"	"	2 1/2 Loos 175	1/2 foder 50	2	35
	"	27	"	2 skott 150	1 Glas 25	1	75
Feb	"	22	"	1 Portvin	1 afstekt 50	"	50
"	"	25	"	2 1/2 10	1 3/4 foder 70	3	70
"	"	"	"	1 Vin	"	"	92
Mars	"	8	"	Kontant	Lant	10	00
"	"	13	"	2 1/2 Loos 175	1/2 foder 50	3	58
"	"	"	"	1 Tokas 133	"	"	50
"	"	16	"	1/2 foder	"	9	37
"	"	25	"	6 flaskor vin 90	2 äm 112	"	50
"	"	27	"	1/2 foder	g. Aug. h. h. p. s. a. g.	2	00
"	"	30	"	2 1/2 Loos	"	"	79
May	"	13	"	Tokas	"	"	50
Juni	"	20	"	Lant	Kontant	10	00
May	"	18	"	Konfers	Lingonmar	"	25
				Frå	"	7	00
				Konfer	TER	61	32

Thompson, Thomas Col-330

June 8	Am 34	Tocuse	---	1.00
9	"	5 of egg ss	---	2.70
14	"	to Kuro	---	1.00
18	"	2 win 2.50 2 flowers 10¢	---	2.70
27	"	Centaur	---	3.75
		2 1/2 boxes 2 1/2 flowers 50	---	
		to Tocuse 1.33	---	3.83

Aug 1		1 win	1 bid 25	2.25
		1 d	1	
		2 bidward	1	
		1 start	10¢	1.4
		1/4 Tocuse	33	

Aug 8		1/2 win	---	1.00
		aga	---	2.05

Jan 5		garn	8.25	8.97
-------	--	------	------	------

Jan 6		to boxes 40		1.05
		1/2 garn 25		

Yre September 91.15

On Masson for Tidings 2.00

Jan 5		Jan	18.37	85.37
		Branch	65.	

10/4 11
Babaet Rast Krow 5 = 78

ÅRSREDOGÖRELSE 1994 och 1995.

Släktmedlemmar som gått ur tiden: Arnold Staland, tab. 1358 den 5/7 1993. Edith Johannisson, tab. 903 i aug.1993. Evert Edqvist, tab. 382 den 26/7 1994. Gösta Karlsson, tab. 1362 den 22/7 1995. Inger af Klercker, tab. 1170 den 10/10 1995. Elsa Vegelius, tab. 2055 den 27/10 1995. Iris Thelning, tab. 30 den 23/11 1995. Stig Lindqvist, tab. 449 den 30/1 1996.

Släktmötet 1994 avhölls den 23/7 traditionsenligt i Gäserud i strålande sommarväder. Ca 40 personer mötte upp. Programmet inleddes med en mycket trevlig tipspromenad runt gården, arrangerad av Elisabeth Jonsson. Kaffe serverades med huvudsakligen hembakat bröd till.

När kaffet avnjutits avhölls årsmötet. Här beslöts bl.a. att utse en släktmöteskommitté med uppgift att utforma och organisera programmet för kommande släktmöten. Tanken är att det skall kunna uppkomma fler förslag och impulser i släktmötesprogrammen samt att fler medlemmar skall bli engagerade i föreningsarbetet. De kommittémedlemmar som valdes -94 framgår nedan. Vidare beslöt släktmötet att överföra 5.000:- till fonden för Gäserudstugans underhåll. Styrelsen hade tidigare beslutat att bevilja Håbols Hembygdsförening ett bidrag på 10.000:- till reparationsarbeten på stugan.

Per-Wilhelm Heimer höll ett minnestal över Magnus Bågenholm som avlidit sedan föregående släktmöte. Han var en av föreningens grundare och mångårig ordförande. Talet avslutades med Dalslandssången; "Såg Du det land ...".

Maj Bengtsson, dåvarande ordf. i Håbols Hembygdsförening berättade om sin verksamhet som guide i Gäserudstugan och om de reparationer som utförts under året. Hon tackade för det generösa och välbehövliga bidraget till stugans reparation som föreningen givit.

Slutligen avnjöts en sommarmåltid i Gäserudstugan eller utanför på gårdstunet.

Styrelsen har sedan släktmötet 1994 haft följande sammansättning:

Olof Bågenholm, Ordförande	Kamgräsvägen 10, 310 44 GETINGE tel. 035/54057
Ingvar Karlsson, Vice ordf.	Sidan Norra 506, 666 31 BENGTSFORS tel. 0531/11262
Ingvar Lundquist, Sekreterare	Geteryggsgatan 20, 416 78 GÖTEBORG tel. 031/210786
Elisabet Bågenholm, Kassör	Smygevägen 19 462 40 VÄNERSBORG tel 0521/68895
Bertil Staland	Hästeskovägen 22 311 37 FALKENBERG tel. 0346/10205
Elisabeth Jonsson	Stora Havden 20 660 10 DALSLÅNGED tel. 0531/330 41
Henrik Jansson	sNUGGA 1312 438 93 LANDVETTER tel. 031/945443

Styrelsesuppleanter: Sven Emanuelsson, Carl-Eric Suttner, Mikael von Zweigbergk,
Marianne Brinck-Odermalm.

Vid släktmötet 1994 valdes som:

Revisorer: Ordinarie: Inga-Britt Nilsson, Sigrid Gustavsson.
Suppleanter: Anna-Lena Kadin, Ingrid Lundquist.

Valberedning: Per-Wilhelm Heimer, sammankallande och Carl-Olof Magnusson samt till suppleant Ulla Jansson.

Släkstmöteskommitté: Elisabeth Jonsson, sammankallande, Anna-Lena Kadin och Mikael von Zweigbergk samt som suppleant Elisabet Bågenholm.

Ekonomi: Nedan redovisas föreningens ekonomiska situation sammantaget för åren 1994 och 1995.

De viktigaste Inkomsterna:	Medlemsavgifter	6.450:-
	Räntor	1.033:-
	Gåvor	810:-
	Försäljning av släktböcker och register.	2.610:-
	Skatter (nettoåterbäring)	603:-

De viktigaste utgifterna:	Kontorskostnader och övriga föreningskostnader	1.712:-
	Uppvaktningar mm.	1.875:-
	Släktmöte (nettoutgift)	287:-
	Håbols Hembygdsförening	
	Reglering av skuld	265:-
	Bidrag till reparation av Gäserudstugan	10.000:-

Den 31/12 1995 var de bokförda:

<u>Tillgångarna:</u> Bank- och postgiro	18.236:-	
Fonden för Gäserudstugans underhåll	10.763:-	
Släktfonden	21.886:-	50.885:-

<u>Skulderna:</u> Kortfristig skuld	565:-
-------------------------------------	-------

Den 31/12 -95 var det bokförda lagervärdet av Ivan Löf-grens släktbok Bågenholm-Håbolssläkten samt registret till denna bok utarbetat av Bertil Staland 41.406:-.

Vi önskar Dig en *TREVLIG SOMMAR* !

Med släkthälsningar, juni 1996.
STYRELSEN

Tack ! till alla Ni som ger frivilliga gåvor till föreningens fonder. Det känns alltid värmande för kassör och styrelse att det kommer något utöver "uppbörderna". Även små bidrag mottages med tacksamhet. Angiv vilken fond Du önskar stödja, *Fonden för Gäserudstugans underhåll* - eller *Släktfonden*. Föreningens **Postgiro** är: 38 80 35 - 8 och **Bankgiro**: 532 - 2136

Ivan Löfgrens släktbok Bågenholm-Håbolssläkten med register utarbetat av Bertil Staland kan erhållas till ett pris av 240:- inkl. porto. Kontakta föreningens ordförande.